

Българскій народъ ся находитъ съ сѣщото отношение къ свои си Казанцы (Котлянцы) и Шумнянцы, въ каквото и Русситѣ къ свои Казанцы и Нижегородцы. Русски писатели и грамматики избѣгали свое а т ѣ, като аномалія, какъ неправильность.

Така злочастна привычка простаго народа да притурякъ къмъ всѣка дума а т ѣ, т а, т о, не само въ Именителенъ, нѣ и въ други падежи, ие была една истинна причина, че ся ие Български языкъ лишилъ отъ право употребленіе своихъ падежей. Да го пояснимъ съ примѣръ. Имен. Человѣкъ к а т ѣ, ножа т ѣ, жена т а, дръв о т о. — Правильно: человекъ, ножа, жены, дръва. Съ а т ѣ т а т о, пакъ ще бжде: человекъ т ѣ, ножа т ѣ, жены т а, дръв а т о. Това нищо: а въ женята накарва простолудина и Ы да измѣнява на А ; и А на О въ дръвато: — Дат. Прав. человеку, ножу, женѣ дръву: излази та сѣща операція, т. е. Е, ОѸ и Ъ длѣжни да пуцатъ на мѣста си буквитѣ А и О, въ а т ѣ, т а, т о, защото неможе лесно да ся изговарякъ человекуатъ, и друг. Това навикновеніе простому человеку на всѣко мѣсто да рича человекатъ, зарадъ да распознава смысла. Род. и Дат. припудила го да употреблява предлога на вмѣсто членъ. Каква зла привычка нѣ, коя за жалость ие въ употребленіе.

Сега се пыта: какво ще придобятъ защитници на членове а т ѣ, т а, т о, или о ? Това че Българи никога нещатъ могъ си написа стихове съ риѣмы, ако въ сички сѣществителны и всички